

dors i Diputats l'han rebuda amb entusiasme a Anglaterra i, principalment, als Estats Units. L'altra lliga se proposa que tothom apedaci les robes de vestir i d'aquesta manera se fassin durar los vestits tan com se pugui. La tercera lliga es prou coneguda al nostre país, i tingué bastanta acceptació de bell principi.

¡No hi tenim pas res que dir amb totes aquestes lligues, perquè som en temps de *modes* i es-
prit d' *associació* en tots els ordres de la vida!... Amb tot, fora de dódrer que aqueixes Lligues logressin *abaratar* el vestit luxós dels rics i *encarir* encare més el modest i senzill dels pobres i trevalladors... que tot aixó podria ben esser. També: cap lliga deu proposarse vullguer fer *estalviar* massa la roba a les persones amb benefici de l'*economia*, pro amb perjudici de la moral i la *decència*: ni deu cap lliga fomentar estranyeses ridícules de vestir, que fassin riure, per esser contraries al *sentit comú*.

per a d'altres... *utilitat*...
XINADES

Amb motiu de la famosa profecia de que finiria-lo mon a darrers de l'any passat, molts xinos, escampats pel mon, se'n entornaren freturosos i tristos cap a casa seva, desitjosos de morir en son poble nadiu i casa pairal.

¡Una vegada més ha resultat veritat aquell ditxo: *deixarse enganyar com... un xinó!*

BODES... AIGALIDES

Les ha celebrades Polònia amb *el mar* que li pertoca i va assenyalar lo tractat de Versalles. La cerimònia va ferse a Puck, celebrant-se una missa de campanya, i després d'un parlament del general Haller, aquest va llensar al mar un anell d'or... i les tropes, amb *visques* i aplaudiments, varen enfonsar per uns moments ses banderes al aiga.

¡Que per molts anys i centúries pugui fruir la noble Polònia d'aqueixes noces marítimes que al ensemps son un motiu de gaubança al present i de esperança confortant pera l'avenir del poble polonés!

MALA PAGA

A Bruselas (Bélgica) se torna a construir l'estatua d'en Ferrer, enderrocada pels alemanys durant la guerra.

Es verament injuriós per a Espanya que d'aquesta manera s'exalci un *criminal* condemnat a mort i causant principal dels fets esgarri-fosos de la setmana *trágica* a Barcelona. No

era pas mereixedora Espanya d'aqueixa mala paga.... de ingràtitut per part de la nació belga i Ajuntament de Bruselas, quan tans i tans favors i atencions (ells meteixos ho confessaren) reberen los belgas de nostra patria durant la passada guerra.

A. E.

MORALIDAD Y JUSTICIA

UNA ANÉCDOTA DE FELIPE II

En el mesón de la Gorgoja, en Sevilla, reuníanse cada noche, en el siglo XVI, muchos jugadores todos vecinos de aquella pequeña feligresía. Muy ocultos, en una sala del segundo piso, sentados a una larga mesa de nogal y a la luz de dos mugrientas lámparas comentaban sus criminales entretenimientos.

Eran los banqueros Simón Barba, amo del mesón del Rey, Hernando Gutiérrez, afanador y Juan Martín.

Entre los concurrentes sobresalían, por su diaria asistencia y su extraordinario vicio Pedro de Herrera, sastre; Antón Sánchez Piedrahita, zapatero y Justo el Gordo. Veíanse también algunas veces en la escondida mazmorra del mesón a hombres de carrera y de negocios, marineros y estudiantes.

Una noche entró en la sala un hombre desconocido, de grave y cortesana figura. Sentóse con mucha estrechez en uno de los bancos que rodeaban la mesa. Juan Martín, tenía la baraja en las manos, mirando al recién venido, le preguntó:

—Señor, ¿echo cartas para V.?

—Sí—respondió el desconocido con mucho agrado.

No bien comenzó a jugar, cuando, decidida la suerte para él, ganaba todas las manos. A la media hora ya había juntado un alto montón de plata.

Mirando el zapatero Antón Sánchez Piedrahita al sastre Pedro de Herrera, que estaba cercano de pié, le dijo con aire bromoso:

—Herrera, este es más sastre que tú. Mira que ligero corta. Ni polvo nos va a dejar en los bolsillos. Sabe bien donde le aprieta el zapato.

—¡Bah, bah! ¡Qué tontería!—contestó Herrera.—Esto mismo me sucedió a mí un día, años atrás. Pensaba dejar a mi tercio entero sin una blanca y quedé yo, después, como el gallo de